

שזיתיה' לנגדי תמיד

צורת אדם

עיניים-ראייה
שיעור ח'

לא ערוך

ממחבר סדרת הספרים
בלבבי משכן אבנה

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל
יש לשלוח בקשה לכתובת:
bilvavi231@gmail.com
לקבלת העלון השבועי בפקס
יש לשלוח בקשה לפקס המערכת:
03-5480529

להגעה ישירה לשיעור דרך קול הלשון,
מתקשרים לקול הלשון או למספר הישיר הנ"ל
ומקיימים: כוכבית [*] סולמית [#] - <
05032373 [מספר שיעור] - < סולמית [#]

לקיחת חלק בהוצאות הגדולות
של הדפסת הספרים לזיכוי הרבים
ניתן לתרום במערכת הטלפונית:
מרכז הצדקה
ישראל: 1-800-28-28-28
USA +972-2-5025580
יש לציין מספר קרן:
4387 - בלבבי משכן אבנה
לפרטים נוספים והקדשות
bilvavi231@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

קו ישיר לשמיעת
שיעורי מורנו הרב שליט"א
ב'קול הלשון':
ישראל 073.295.1245
USA 718.521.5231

מערכת 'בלבבי משכן אבנה'
טלפון: 052.763.8588
פקס: 03-5480529
ת.ד. 34192
ירושלים 9134100
bilvavi231@gmail.com

הקדמה

נחזור בס"ד בקצרה ממש על תמצית הדברים שנתבארו מראשית הדברים בסוגיית צורת אדם. צורת אדם כוללת בקרבה את צורת האדם עצמה ואת החלל הנמצא בהיקפו ואף את החלל הנמצא בתוכו. בכללות, קומת צורת אדם נחלקת לשני חלקים - לראש (גולגולת) ולגוף. הגולגולת מורכבת מעצם הגולגולת עצמה, גולגולת - מלשון גלגל, בפנימיותה יסודה חלולה - חלל פנוי (אויר), בתוך הגולגולת עצמה מתגלה חלק אחד של אויר כפי שהוזכר, וחלק אחד של מוחין, והמוחין עצמם נחלקים לשלושה חלקים - חכמה, בינה ודעת. בין האויר לגולגולת ישנו קרום, וכמו כן קיים קרום בין האויר למוחין.

זוהי בכללות ממש צורת הגולגולת בפנימיותו של האדם מלבד צורת ההתגלות של הגולגולת בחוץ ונקביה. בקעים יוצאים מן הגולגולת ומוציאים הארות לחוץ, ואלו הן בקצרה: תחילת הגילוי הן השערות היוצאות מן הגולגולת לחוץ. בכללות ממש מדרגת השערות נחלקת לשלוש:

◆ החלק הראשון - השערות העולות למעלה, ואלו הן בבחינת גולגולת - גלגל החוזר והן חוזרות ועולות.

◆ החלק השני של השערות היוצאות מן הגולגולת הן המתפשטות לאחוריו בבחינת תלתלים 'קווצותיו תלתלים' שמתפשטים ויורדים לאחור - שם מתגלה מדרגת השערות מכח מדרגת האויר בבחינת שעשוע / תורתך שעשועי'.

◆ החלק השלישי של השערות הוא השערות היוצאות מן הזקן 'זקן אהרן שיורד על פי מידותיו' הנחלק ל"ג חלקים כמו שהוזכר בהרחבה בדברי רבותינו.

סוגיית השערות היא סוגיא רחבה. בכללות השערות עצמן נחלקות לשלוש לשונות של שערות, אלו הן הנקראים:

שערות, קוצין ונימים - יש בזה כמה וכמה שמועות ושיטות בדברי רבותינו. מקור יצירת השערות הוא מן הגומות שדרכן יוצאות השערות.

עד כאן תמצית הדברים שנתבארו בקצרה ממש ביסוד דברי רבותינו.

מתשינים אם כן לשלב הבא בצורת הגולגולת.

לת, לא בכולה, אבל בכללות קומת הגולגולת, ישנם מקומות פנויים משערות. הנקבים הנוספים המתגלים בצד הפנים בלבד בשונה מהשערות שמתגלות בכל היקפה של הגולגולת, אלו הם הנקראים עיניים, אזניים, חוטם ופה. מתחילים מלעילא לתתא - ממדרגת העיניים.

קומת האדם כפי שנראה לעין הרואה, המבט השורשי - העיניים למעלה, אזניים למטה מהן, חוטם למטה מהן ולמטה מכולם הפה.

בעיניים בכללות נגלה כח הראייה. ישנו הנקב וישנו החוש היוצא מתוכו, הנקב עצמו הוא עין, החוש היוצא מתוכו הוא ראייה, בראייה עצמה יש כמה וכמה מדרגות, נתחיל בס"ד לסדר את סדר המדרגות של הראייה מלעילא לתתא.

מן הגולגולת יוצאים בקעים - עיניים, אזניים, חוטם ופה, דרכם יוצאות הארות/השפעה - דרכי השפע.

בהגדרה כוללת - עיניים לראות, אזניים לשמוע, חוטם להריח ופה לדבר. ישנה סוגיא נוספת בצורת הגולגולת שבאדם והוא מקום המצח, על אף שאין בו מציאות של נקב, אבל ישנה שם הארה גדולה בבחינת 'והיה על מצח אהרון ונשא אהרון את עון הקדשים' (שמות כח, לח) מה שנאמר בציץ ועוד דברים. עיקר סוגייתנו עכשיו, אנחנו מתחילים לעסוק בחלק של הנקבים שמתגלים בגולגולת.

עיקר הנקב שמתחיל להתגלות בגולגולת הוא במקום הגומות משם יוצאות השערות, אלו הם אבל נקבים דקים וקטנים שמתגלים בכללות קומת הגולגולת.

מדוגה עליונה - ראייה במדרגת ששוע

בשונה מהשערות שהזכרנו לעיל שמקום יציאתן הוא מהגולגולת, עוברים דרך האויר ויוצאים מן המוח, אך מקום

הראייה במדרגתה העליונה היא בבחינת ראייה של ששוע - כח הראייה (והחושים בכלל) מתפשט מן המוח,

מי של התורה נקרא תורה מלשון לתור, במובן העליון של ה'לתור' - להלל, כך לשון התרגום, תר בדבר, מהלל בדבר, מתבונן בדבר - אבל באופן של שע-שוע, כדרך אדם ההולך ממקום למקום לתור, אז הוא מסתכל אנה ואנה בדבר-רים, בהסתכלות העליונה הוא מסתכל אנה ואנה בבחינת שעשוע - זה עומק המדרגה הפנימית של ראיית העיניים, זה התיקון הגמור לפגם הראייה. פגם הראייה לתתא הוא 'עין רואה, לב חומד, כלי המעשה גומרים' על זה נאמר 'לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם', התיקון העליון ביותר למדרגת ראייה דקלקול של 'לא תתורו' היא להפוך את ה'תתורו' למדרגת תורה - התייר הגדול, ומכאן האדם מסתכל אנה ואנה ומשתעשע בדברי תורה - זו ההסתכלות העליונה שמתגלה בעיניים, זוהי מדרגת העסק בדברי תורה בבחינת ראייה בהבחנות הפשוטות יותר זאת ראייה במדרגת 'אותיות מחכימות' 'אותיות מאירות' לראות את האותיות בתורה שבכתב, ובתורה שבעל פה שהוא מקבל מרבו 'והיו עיניך רואות את מוריך'. הן בתורה שבכתב והן בתורה שבעל פה

יציאתם בפועל הוא בגולגולת, מה שאין כן הנקבים יוצאים רק מצד הפנים של האדם והם התגלות החכמה בבחינת 'חכמת אדם תאיר פניו' שנאמר על כללות הנקבים ונאמר בפרטות על נקבי העיניים דרכם יוצא חוש הראייה.

עיקר הגילוי שמתגלה בעיניים מן המוח הוא בבחינת חכמה-תורה, 'נובלות חכמה של מעלה תורה' (ב"ר מד, יז), והשורש העליון של התורה הוא בבחינת 'ואהיה אצלו אמון ואהיה אצלו שֶׁשְׁעֵי עַיִן יוֹם יוֹם' (משלי ח, ל), היא הנקראת 'תורתך שֶׁשְׁעֵי' (תהלים קיט, צב) ואם כן, הפנימיות של המוחין שמתגלים במ-קום העיניים זה 'תורתך שֶׁשְׁעֵי' שיוצא ומתגלה במדרגת העיניים.

היכן מתגלה במדרגת העיניים גילוי של שעשוע של המוחין? בפנימיות עסק התורה מכח העיניים - זה נקרא תורה. מלשון של תורה נאמר 'לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם' - המילה לתור זה מלשון תורה. אומרים חז"ל התייר הגדול הוא משה רבינו 'קול התור נשמע בארצנו' דורשים חז"ל מהו 'קול התור'? תור זה משה רבינו שהוא התייר הגדול - משה קיבל תורה מסיני. השורש הפני-

שנה שתורה קדמה לעולם כמו שדרשו חז"ל (זהר חדש, רות), זהו אם כן עומק התפיסה הפנימית של מדרגת הראייה, זה לפני ה'ברא עלמא' ושם כח הראייה היא ראיית קוב"ה, היא ראייה של תורה, במדרגת 'יראהו בעין שכלו' ראייה של דברי תורה היא בבחינת תורה שהיתה כתובה לפניו יתברך שמו באש שחור-רה על גבי אש לבנה - זה שורש מד-רגת השעשוע של העסק בדברי תורה, הוא משתעשע בין השחור ללבן ובין הלבן לשחור וחוזר חלילה. לא הרחבנו כרגע ברוחב הגדרת השעשועים של כח הראייה, אבל שם עיקר מדרגת הראייה העליונה במדרגת תורה, לתור, במדרגה של שעשוע - להלל ולהסתכל באופן של שעשוע. הדברים צריכים הרחבה בכל סוגיית השעשוע, אבל הגדרנו את המדרגה העליונה של הראייה במדרגת שעשוע.

ישנה ראייה - ראיית האותיות או ראיית רבו 'אילו חזיתיה מקמיה הוה מחדדנא טפי' (עירובין יג:), כלומר, ראיית רבו היא מדרגת העסק של דברי תורה שהאדם עוסק בהם באופן של ראייה.

יתר על כח הראייה שמתגלה בעסק של דברי תורה, זוהי הראייה בבחינת 'עיני העדה - חכמי העדה' שאין אלה עיניים של בשר ודם, אלא הראייה הפנימית בה האדם רואה מכח השכל, הוא הנקרא בלשון רבותינו 'עיני השכל'. הראייה הזו היא ראייה שבה האדם כביכול רואה אלקות, 'יראהו בעין שכלו' (חובת הלבבות), זו הראייה העליונה, במקום שבו מתגלה 'יראהו בעין שכלו' שם מתגלה המדרגה של קדמה לעולם ומ-תגלה המדרגה של קוב"ה ואורייתא חד הוא, 'ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשועים יום יום' (משלי ח, ל) ב' ימים, יומו של הקב"ה זה אלף שנים וב' ימים זה אלפיים

מדוּגה שנייה - ראייה במדרגת עיניים

כח ראיית העיניים הוא מכח החכמה. ישנן שתי הגדרות - ישנה הגדרה שדי-

למטה מכך, הראייה כבר שייכת למד-רגת העיניים. נחזור ונחדד, לעולם כל

הראייה בוקעת ועוברת דרך העיניים. לעולם כידוע אין העיניים עצמן רואות, כמו שידוע עד מאוד, שמן העיניים נזרקים קרני אור לחפץ והחפץ מקבל הכאה מכח אותן קרני אור שנזרקו והן חוזרות בחזרה לעיניים ולמוחין ומכח כך האדם רואה, אלו הם דברי רבותינו.

ברנו בה קודפ שעצם האדם רואה את כח החכמה הפנימית, הוא יכול לעצום את עיניו ולראות את הדבר, ויתר על כן עצימת העיניים מועילה לראיית השכל הפנימי ש'יראהו בעין שכלו'.

ישנה הבחנה שראיית העיניים היא כלי לראיית המוחין שדרך העיניים מתלבש כח ראיית המוחין ומתפשט לחוץ, אבל

ההבדל בין שתי המדרגות העליונות בראייה

ושמעתתא לא היו נהירין לה, אבל מכל מקום, האדם רואה מכח ראיית העיניים ומעיין ומתבונן בדברי התורה מכח ראיית העיניים עצמן. זו המדרגה הנקראת 'עיני העדה - חכמי העדה', עיון של דברי תורה בהשכלת דברי התורה עצמם, אבל זו לא השכלה מופשטת כמו כשלעצמו, אלא זו השכלה המתלבשת ביסודה על מדרגת ראיית העיניים בפועל. כשהזכרנו את זה קודם לכן אז זה באופן שהאדם מסתכל גם במדרגת האותיות כמו שהוזכר, בבחינת 'אותיות מחכימות', אבל במדרגה הקודמת של שעשוע אז האדם עוסק באותיות של דברי התורה, אבל באופן של דילוגם,

המדרגה השניה של העיניים, בשונה מהמדרגה הראשונה, שהמדרגה הראשונה היא ראיית עיני השכל בעצמם 'יראהו בעין שכלו'. המדרגה השניה של הראייה היא כבר ראייה שמתלבשת במדרגת העיניים עצמן. הראייה שמתלבשת במדרגת העיניים ביסודה היא מה שהאדם מסתכל בדברי התורה עצמם ומעיין בהם, על כן נקראת העין בשמה מלשון עיון, הוא מעיין בדבר, ודייקא על מנת לעיין בדבר נצרכת צלילות המוחין באופן שיהיו ליבו ומוחו שקטים, בכל הכלים הנצרכים לכך כדוגמת הגמרא הידועה 'דלא אכלי בשרא דתורא' (בבא קמא עב.) ולכן לא היה צלילות הדעת

התורה שבכתב ומדקדק בה, וכן בתורה שבעל פה, 'והיו עיניך רואות את מוריך' אבל עיקרו היא ראיית העיניים בפועל. בשונה מהמדרגה הראשונה שהוזכרה שבה היה הכל ראייה בעין שכלו. זוהי אם כן המדרגה היותר ידועה וג' לוויה בשונה מהמדרגה הראשונה שהיא נעלמת, שהיא שעשועי דברי התורה. זוהי ראייה של העיניים שרואים בפועל בעסק דברי התורה כמו שנתחדד.

שזהו שעשוע - אנה ואנה. מה שאין כן במדרגה שהוזכרה השתא, שהיא מדרגת הראייה שמתלבשת בעיניים כפשוטו - זוהי המדרגה שהוא נדבר בעצם ראיית האותיות כסדרן. דוגמא חדה - דברי הגמרא הידועים בקידושין שלמה נקרא סופרים? שהיו סופרים אותיותיה של תורה, כלומר, היו דבקים באותיות בדקדוק עד כדי ספירת האותיות. מכל מקום, זוהי מדרגה שעוסקים ומעיינים בדברי התורה, אבל באופן של הלב-שת ראיית הדבר שאדם מסתכל בדברי

כח ראיית העיניים מתפשט לתתא

◆ במקום גופו של האדם מקום הראייה נמצא במקום החזה, ומצד ימין הריאה מלשון ראייה כמו שאומרים רבותינו להדיא ובצד שמאל נמצא הלב שעליו נאמר 'ליבי ראה הרבה וגו'.

◆ במקום הבטן שמתחיל ממקום הטבור שטובה ראייתו - אלו הן שלוש מד' רגות הראייה שמתגלות בתורת האדם. עד עתה הסברנו את חלק הראייה שמ'תגלה בעצם המוח עצמו במדרגה הע'ליונה של השעשוע, או במוח המתלבש

יתר על כן, כח הראייה שמתגלה - שורשו בראיית העיניים, אבל הוא מתפשט לתתא.

האדם כידוע נחלק לשלושה חלקים, בפשטות ממש לשני חלקים כמו שהוזכר בראשית - לגולגולת וגוף. בפרטות הוא נחלק לשלושה חלקים - ראש, גוף וש'ליש תחתון שנקרא בטן. בלשון חז"ל - ראש, בטן וגויה, ובכל אחד מהם יש מקום של ראייה:

◆ בראש - העיניים רואות.

שהוזכר, זה שייך למדרגת הראייה של העיניים בשורשם למעלה.

במוחין שהוא רואה את מדרגת החכמה מכח מה שהוא מסתכל בפועל כמו

מדוגה שלישית - ראייה המתגלה בחזה

נאמר במשנה (ריש בבא בתרא) כאשר עושים גדר 'עושה לו חזית' שנאמר על גדר. כל חוזה חוזה מהו תכלית הדבר, ובעומק כאשר מגיעים לתכלית הדבר, אזי יש אור חוזר בחזרה למקום שממנו הוא יצא, כדוגמת לשון הגמרא לגבי המלאכים 'למקום שמשלחים לשם משם מחזירים שליחותם' (בבא בתרא) כלומר, מתפשט לדבר וחוזר בחזרה למקומו, ולכן הסוף של הדבר נקרא 'מחוז חפצו' - תכליתו, ומשם ואילך ישנה רק תנועת חזרה, זהו חוזה-חוזר.

ראיית העיניים מתפשטת ויורדת לתתא, כשהיא יורדת לתתא למקום גופו של האדם, למקום הגוויה, שם היא מתגלה במקום החזה. מהי מהות הראייה שמ' תגלה בחזה? החזה נקרא בשמו מלשון חוזה, מלשון ראייה. אחד מהשמות שהנביאים נקראים בהם הוא 'חוזה', חזון ישעיהו וכן על זה הדרך. לראייה יש כמה וכמה לשונות: רואה, צופה, מביט, מסתכל ועוד ועוד, מהי הלשון שנקראת 'חוזה'? הגדרת 'חוזה' בשורש שו הוא מהלשון שמוגדר תכלית השגת הדבר להיכן היא מכוונת היא הנקראת בלשון תורה 'חוזה', באותה הלשון

ראייה במדרגת חזה - ראיית תכלית

'סוף מעשה במחשבה תחילה', היכן מונח כח הראייה של המחשבה תחילה? המחשבה אינה רק מחשבה בעלמא, אלא זו מחשבה שמתפשטת ממדרגת

עומק הראייה שמתגלה במדרגת החזה, במדרגת הלב, במדרגת הריאה - זוהי הראייה שהאדם רואה את תכלית הדבר,

תכליתו. כח עומק הראייה שחווה את הסוף הוא גנוז במקום ליבו של האדם, שם האדם רואה את הסוף. בלשון ברורה בנפשו של האדם, אנחנו רואים הרבה אנשים שהם חכמים ופיקחים, אבל אין ליבם נתון כל הזמן לראות את התכלית, ומדוע? כי הראייה שלהם איננה במדרגת לב, במדרגת חזה, במדרגת ריאה. הראייה שלהם היא איננה אלא במדרגת ראייה שאיננה נובעת ממדרגת הלב אשר בו מונחת תפיסה של חזה. אבל מי שהתגלה אצלו הראייה במדרגה של לב אז הוא תובע תכלית. בספר מסילת ישרים בתחילתו מתבאר מהי תכלית חובתו של האדם בעולמו, התפיסה הנפשית להתבונן ולחפש תכלית היא תפיסה של ראייה של לב. זו הגדרה ברורה מאוד מדוע בני אדם נוטים חלקם לחפש תכלית וחלקם לא נוטים לחפש תכלית - ראייה של תפיסת התכלית היא ראייה בבחינת ראיית הלב כמו שהוזכר. אחרי שמגיעים לתכלית ישנה תכלית נוספת לחזור בחזרה לשורש, זה בבחינת קורבנות של בהמה, תנופה, מביאים את החזה, כלומר, מחזירים אותו בחזרה לשורשו, אבל ראשית זה לחזות ולראות

הראייה כמו שהוזכר. והיכן כח המחשבה שמתפשטת במדרגת הראייה ורואה את אחרית הדבר? זה נמצא במקום ליבו של האדם, כדברי רבותינו הידועים שמקום האישה מתחיל ממקום הלב, לכן אצל האישה הלב חזק ותקיף הרבה יותר, שם תחילת הוויתה במדרגת הלב, כלומר, הנקבה, האישה שהיא תכלית הדבר - היא אחרית של הדבר בבחינת נקבה תסובב גבר, היא ההיקף האחרון, סוף תכלית הדבר כידוע עד מאוד. שם מתחילה מדרגת הנקבה בחזה, כי היא מעמידה את מציאות התכלית. מציאות התכלית מתגלה במדרגת ראייה אם כן, במדרגת ליבו, במדרגת ריאה, במדרגת חזה. שם הראייה נתלכשה למטה, אבל היא עדיין לא הגיעה למקום התחתון ביותר, היא עדיין נמצאת במדרגת הלב. תחילת מקום הראייה מן המוח המתפשט בעיניים, ראיית העיניים בוקעת ויוצאת לחוץ כמו שנתבאר, וכשהיא מתפשטת ומגיעה למקום החזה, שם האדם רואה את תכלית הדבר - זו מדרגת לב, מדרגת לבנה (מלשון לב), כשהלבנה הושלמה אז היא חוזרת בחזרה במעגל לערך ל' יום, זה החוזה והחזר שמגיע למקום

כידוע שאותיות התורה מתחילות בב' ומסתיימת בל', והסופן בתחילתן הופך להיות אותיות לב. זוהי אם כן מדרגה נוספת של הראיה שרואה את התכלית.

את האחרית בסופן. כשמגיעים לסופן אז ישנה תכלית נוספת להחזיר אותו לשורש שממנו הוא בא כמו שנתבאר, וזו הראייה במדרגת לב - כח בתכלית של הדבר וכח הסיבוב בחזרה בבחינתא נעוץ סופן בתחילתן ותחילתן בסופן,

מדרגה רביעית - טבור - נקודת המרכז

של הדבר - זוהי ראייה במדרגת טבור. נקודת המרכז של הדבר היא לעולם טובה ואיננה רעה, הרעה מתגלה בה תפשטות הענפים, אבל נקודת ההתחלה שהיא נקודת המרכז של הדבר היא לעור לם 'כולו טוב', ולכן ראיית הטבור שהיא נקודת המרכז היא 'טובה ראייתו'. במדרגה הזו של הראייה האדם רואה את נקודת המרכז של הדבר שהוא במדרגת 'טובה ראייתו'.

נוספת שמתפשטת ויורדת הראייה לתתא יותר היא יורדת למדרגת טבור כפי שהוזכר. טבור - טובה ראייתו וטבור נקודת המרכז כדברי הגמרא בריש מגילה. כשהראיה מתגלה במדרגת הטבור, שם האדם מחפש לראות את נקודת המרכז של כל דבר, זהו טבור בבחינת 'טבריה יושבת בטבורו של ארץ ישראל, טבורו של עולם' כלומר, חיפוש של ראייה שמחפש מהי נקודת המרכז

סיכום המדרגות העליונות

שם מתגלה בעיקר המדרגה של ראייה בבחינת 'עין טובה, עין רעה, עין בינונית'. עד מקום הטבור של האדם, כח הראיה בכל שלושת/ארבעת המדרגות

עכשיו מגדירים את הגדרת השלב הקרוב לרוב בני האדם - כשהראיה מתפשטת עוד יותר לתתא, שם היא כבר מאבדת בהכרח את ה'טובה ראייתו' -

שם זו מדרגת המוחין שמשיגים ומשכי-
לים את אמיתת הדבר עצמו, מתפשטת
הראייה לתתא ומגיעה למקום החזה,
שם חזה מלשון סוף-גבול-מחוז חפצו,
שם הראייה תובעת לראות את התכלית,
יתר על כן בדקות היא גם תובעת חזרה
לשורש בסוד חזה-חזר כמו שנתבאר.
מתפשטת הראיה יותר לתתא ויורדת
למקום טבורו של האדם, טבור-מרכז,
לשון של טוב כדברי הגמרא שהוזכרו
(מגילה) שם האדם תובע בראייתו
לראות את נקודת המרכז של הדבר.

שהוזכרו - ראיית המוחין עצמם, ראיית
העיניים, ראיית מדרגת חזה, ראיית
מדרגת הטבור. נחזור ונסכם, במדרגת
ראיית המוחין עצמם במדרגתו העליונה
זה בבחינת תורה - שעשוע 'תורתך שע-
שועי' 'קדמה לעולם' 'ראו בעין שכלו'
וכך הוא רואה את דברי התורה במדרגה
של שעשוע ומכאן ההסתכלות של די-
לוג - הן דילוג של אותיות והן דילוג של
'אין מוקדם ומאוחר בתורה' וכד'.
המדרגה השניה היא ראיית עיני השכל
עצמם בבחינת 'עיני העדה חכמי העדה'

התחלת גילוי ראייה דקלוקול

בבחינת עיני וליבא תרי סרסורי דעבי-
רה, כלומר, העיני דליבא זו ראייה שי-
צאה מן העיניים והיא התפשטה למקום
החזה, אבל לא מצד החזה דתיקון, וזה
הופך להיות תרי סרסורי דעבירה 'עין
רואה ולב חומד', וכזה משתלשל לתתא,
היא לא מגיעה למקום הטבור דתיקון
של 'טובה ראייתו' בדביקות בנקודת
התכלית שהיא כולו טוב - 'חוק הטוב
להיטיב', אלא היא יורדת ומתפשטת
לאות ברית קודש מצד מהלכי הקלוקול,
זה 'מעשי המעשה גומרים'.

זהו סדר שלוש/ארבעת המדרגות
שהוזכרו. בעיניים זה שלוש, בהרחבה
יותר זה ארבע. אלו הן המדרגות במ-
דרגת ראייה שהיא ראייה דתיקון, מכאן
ואילך שהראיה מתפשטת יותר לתתא,
כאן כבר מתגלה מדרגה של ראייה דק-
לקול, בלשון חז"ל הידוע שהוזכר קודם
לכן, בבחינת 'עין רואה לב חומד וכלי
המעשה גומרים' כלומר, כלי המעשה
גומרים, ידוע בדברי רבותינו זה קאי
על אות ברית קודש ששם נמצא פגם
של הראיה שיוצא לפועל כפגם שז"ל,

התחלת החטא - ניתוק הראייה מהמוחין

זה הדרך מה שהתגלה לאחר מכן החטא שחוזר ומקלקל את המוח בחטא העגל 'וירא העם כי בושש משה לבוא', כלומר, שורש חטא מתחיל לעולם במקום הראייה, ואין אדם חוטא אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות, ואם כן הגדרת תורת הדברים כמו שנתחדד השתא היא כך - תחילת החטא בראייה שהוא מתנתק ממקום המוחין ויש כאן ראייה כביכול לעצמה. אם יש ראייה לעצמה, זה עומק ההגדרה 'נכנסה בו רוח שטות', כי עד כמה שהוא מחבר את מקום הראייה למקום המוחין שלו שזה בבחינת 'עיני העדה חכמי העדה', על זה נאמר בודאי שאין בנו רוח שטות, ואם חס ושלום באותה מדרגה של חכמי העדה נכנסת רוח שטות, על זה לשון הגמרא הידועה 'אם ראית תלמיד חכם שחטא בלילה אל תהרהר אחריו ביום כי בודאי עשה תשובה' כלומר, החטא נעשה אצלו לרגע שנותקו 'עיני העדה' שלו מ'חכמי העדה' שבו, אבל 'בודאי עשה תשובה' להחזיר את זה בחזרה למדרגת העיניים שרואים מן החכמה.

ביתר חידוד, ברור ופשוט לשון חז"ל הידוע 'אין אדם חוטא אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות', כלומר, שורש החטא שים כולם שהוא ראייה מתחיל בחכמה, אז מהיכן מתחיל מקום החטא? החטא מתחיל ממקום הראייה, כשמחדדים את ההגדרה. איפה הוא מתחיל במקום הראייה? כפשוטו, אם אדם רואה דבר רע, אז זה תחילת החטא - 'אין אדם חוטא אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות' 'תרי סרסורי דעבירה עין רואה, לב תומד וכלי המעשה גומרים' - היא רואה מה שלא צריך לראות ויתר על כן מה שאסור לראות. אך בעומק, תחילת הפגם של הראייה הוא ניתוק של הראייה מהמוחין - זה נקרא בלשון חז"ל שהוזכר 'אין אדם חוטא אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות'. כל שורש העבירה הוא לעולם מתחיל בראייה, שם תחילת יציאת החטא שים לפועל, כפי שהוזכר פעמים רבות, לכן נאמר בתורה שורש החטא הראשון הוא 'ותרא האישה כי טוב העץ למאכל וגו'' - חטא אדם הראשון התחיל בראייתה של חוה, שורשו בנחש שהיה רואה אותם משמשים זה עם זה וכן על

קלקול - ממדרגת הטבור ומטה

קודת החכמה ולכן אין רע, כולו טוב, אבל זה עד הטבור.

ראייה שמתפשטת לתת באופן שאיננו מתוקן כמובן, אז תחילת הפגם שלה לא ממקום מה שהיא התפשטה רק מהטבור ולמטה ששם התחיל מקום הקל-קול שבו, אלא תחילת הקלקול מתגלה בעצם הראייה עצמה שהיא איננה מחוץ ברת דיה היטב יחד עם המוחין, ואז חל מקום הרפיון של הרוח שטות שמנתק את מקור החכמה ממקום התפשטותו בעיניים, ואז נשתלשל לתת - זה מקום הפגם.

נחמד - בארבע המדרגות העליונות:
◆ כשהראייה מתגלה במדרגת הפנימית של מדרגת העיניים, של עיני השכל.
◆ כשהיא מתגלה במדרגת ראיית העיניים בפועל במדרגת 'עיני העדה חכמי העדה',
◆ כשהיא מתגלה במדרגת הלב, במדרגת 'חזה' שהוא מחפש את התכלית של מחוז חפצו.
◆ כשהיא מתגלה במדרגת הטבור, במדרגת 'טובה ראייתו' והוא מחפש את נקודת המרכז - נקודת האמצע.
במדרגות הללו היא עדיין מחוברת לנ

שורש נח נקודת הנפילה באויר שבגולגולת

הוא דק יותר במדרגה העליונה שבתוך הגולגולת - באויר, ששם מקום האויר, שם מתגלה האויר דתיקון בבחינת רוח חכמה. יש קרום שמבדיל בין האויר למוחין, אבל הוא בבחינת מוחין, מצורף למוחין ומתגלה בו רוח של חכמה. אבל כשמתגלה חס ושלוש רוח שטות, הפגם

ברור הדבר, הפגם כמו שהוזכר - עין רואה לב חומד וכלי המעשה גומרים, שזה טיפה שיוצאת ששורשה במח, כלומר, עיקר הפגם מתחיל מהמח עצמו של הרוח שטות שאיננה מתגלה. וכך קות, לפי מה שהוזכר קודם לכן, הפגם אינו רק במדרגת המוחין עצמו, אלא

שטות, שהפגם אם כן אינו רק בשורש המוחין אלא יתר על כן בתוך האויר עצמו שהוא מקום הרוח - שם עומק שורש כח נקודת הנפילה.

אינו רק בניתוק העיניים ממקורם כמו-חין, אלא בדקות יותר הפגם הוא בצי-רוף האויר למוחין ואז מתגלה במקום האויר דתיקון בבחינת 'אוירא דארץ ישראל מחכים' ששורשו באויר שבגור-לגולת - מתגלה הצד ההפוך של הרוח

נפילת 'תורתך שעשועי' למדרגת 'לא תתורו'

מצד התיקון אז יש את השורש העליון כמו שהוזכר רוח של חכמה באויר מתג-לה במוחין ראייה של 'ראהו בעין שכלו' ראייה של שעשועי התורה, זה מתפשט למטה למדרגת החזה ושם הוא רואה את התכלית. במדרגת הטבור הוא רואה את נקודת המרכז, אז יש לו נקודה מסוימת שאליה הכל מכוון. אבל כשזה מתקלקל אז זה מתפרס אנה ואנה מצד הקלקול ולא מצד 'תורתך שעשועי'. אחד הלשונות שהראייה נקראת ראייה - מלשון שור, זה נקרא שור מלשון שהוא רואה ישר 'עיני כל לנוכח יביטו', 'אל-קים עשה את האדם ישר'. ההיפך הגמור של ראייה הישר היא מדרגת מה שהוא תר אחרי עיניו 'לא תתורו אחרי ללבכם ואחרי עיניכם' - הוא מהלל ומחפש ונו-

בדקות יותר לפי מה שנתחדד לעיל כל סדר המדרגות של הראייה, מהראייה העליונה כמו שהוזכר שהיא במדרגת 'תורתך שעשועי', במדרגת תורה מל-שון 'לתור', אבל כשזה נופל למטה אז המדרגה של ה'לתור' עליה נאמר 'לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם' - זה נקרא לתור ולהלל שהעין רואה את מה שאיננה צריכה לראות, זה כח הנפילה של ה'תורתך שעשועי'. בקלקול זה הופך להיות יצר הרע שבבחינת 'עיניו משוטטות' 'משוט בארץ באתי' כדברי השטן במעשה איוב כמו שמביאה הגמ' רא (בבא בתרא), זו מדרגת הנפילה של פנימיות המוחין של ה'תורתך שעשועי'. הוא מסתכל אנה ואנה.

טה לצדדים, זה מכח הנפילה של מדרגת הראיה. אבל כמו שהוזכר אם כן, עד הטבור מדרגת הראיה היא 'כולו טוב',

ידידת הראייה - נפילת כל הקומה כולה

שם נמצאת מדרגת העיניים במדרגה של העיני - נופל ממדרגת עין מלשון עיון 'עיני העדה חכמי העדה', ונופל לתתא למדרגת הראיה מכח העיניים עצמן, הן הופכות להיות ממדרגה של עין למדרגת גה של עני כמו שהוזכר.

להבין לפי זה ברור, מכח הנפילה של הראיה של העיניים כל הקומה כולה נופלת, כיוון שנתבאר ששורש הגילויים שמתגלים מהגולגולת שבאדם אלו הם הנקבים שיוצאים לחוץ בבחינת עיניים, אזניים, חוטם ופה, אז בשעה שמתגלה הנפילה של העיניים, לא נופלות העיניים עצמן בלבד, אלא בעומק זה מפיל את כל קומת הגולגולת כולה, נפילת כל הגולגולת כולה תלויה במדרגת העיניים כמו שחודד.

כשהראיה יורדת למדרגת הקלקול, זה בעצם שורש כל נפילת הבריאה כמו שהזכירו רבותינו, ושם העין מתהפכת מאותיות עין לאותיות עני. שורש עני כדברי הגמרא הידועים (נדרים מא) 'אין עני אלא בדעה', כלומר, עיקר העניות שמתגלה היא עניות בדעת. היכן שורש העניות בדעת? ברור ופשוט - חטא אדם הראשון, אכילה מעץ הדעת טוב ורע, שם מתגלה העניות בדעת מכח הדעת רע - היא שורש מציאות העניות של הדעת, והחטא הזה התחיל מכח הראיה של 'ותרא האישה', ואם כן, בכח הראיה הנפולה שיוורדת למטה ממדרגת הטבור, שם הדברים מתפזרים אנה ואנה, שם מקום הנפילה של ראיה בבחינת טוב ורע ומה שביניהם,

מדרגת השערות למעלה ממדרגת העיניים

נחדד יתר על כן. כמו שהוזכר בראשית הדברים, תחילת הגילוי של הבקיעה

טות את מה היא מפילה? היא מפילה את העיניים, אזניים חוטם ופה, אם כי לא נפילה גמורה, אך חלקיהם נופלים לתתא כי העיניים למעלה מהם והם מפילים את כל מה שתחתיהם לפחות נפילה חלקית - כל מדרגה ומדרגה לפי עניינה. אבל לכאורה את השערות הם אינם מפילים, כי הרי השערות נמצאות למעלה מן העיניים, לכן לכאורה הן אינן נופלות מכח מדרגת העיניים, אלא רק המדרגות שנמצאות תחתיהן.

שבוקע ויוצא לחוץ מן הגולגולת מתחיל ממקום השערות של האדם. למטה מכך מתגלית בקיעה שיוצאת דרך החושים, דרך הנקבים של עיניים, אזניים, חוטם ופה. נמצא שמקור שורשן של השערות הוא למעלה ממקום העיניים. הדוגמא הברורה לכך הן הגבות וריסי העיניים שנמצאים על גבי העיניים, אבל לא זה אחרית הדבר של השערות אלא השערות ביסודן הן למעלה ממקום מדרגת הראיה. כשהראיה נופלת לתתא, בפש

נפילת העיניים מפילה גם את הקומה העליונה ממנה

שיוצאות מן החכמה עצמה, ולא במדרגת השערות היוצאות מאחורי הראש שהן השעשוע היוצאות מן האויר, כפי שהסברנו קודם לכן שהמדרגה הזאת נופלת מטה מכח הרוח שטות ועל ידי כן מתגלה שאלה אינם שעשועי דברי תורה אלא הוא תר בראייה אנה ואנה - נפילה גמורה של השעשוע. אלא יתר על כן הנפילה על ידי העיניים מפילה גם את מדרגת הגולגולת, את השערות שיוצאות מן הגולגולת. המדרגה הזאת

הזכרנו שכאשר העיניים הרי רואות בשורשן - זאת ראייה עיני השכל, וכאשר ישנה נפילה אז הוא נופל מכח שטות, חסר חיבור של המוחין לראיה. יתר על כן, לא רק חיבור של המוחין לראיה אלא היפך הרוח חכמה מתגלה הרוח שטות, אז חסר בחיבור של האויר לחכמה בחיבור לעיניים. יתר על כן, שורש מקום יציאת השערות שעי קרה במדרגת הגולגולת. אנו לא מדברים בעיקר במדרגת השערות של הזקן

ולא רק השערות של הזקן שך 'זה קנה חכמה' שנעשה שטות, ולא רק השערות של ה'תלתלים שחורות' בבחינת שעשוע, אלא היא מפילה גם את השערות שעולות למעלה במדרגת השערות ללעילא, גם זה נופל מכח מדרגת העינים, וזו מדרגתו של עשו שהוא בבחינת 'איש שעיר'.

של הנפילה היא המדרגה בעומק שנק' ראת עשו הרשע. עשו נקרא 'איש שעיר' כלומר, מה שעשו הוא איש שעיר בערך דידן השתא, כאשר מתגלה המדרגה של הנפילה של העינים היא איננה מפילה רק את המדרגות שתחתיה, אלא היא מפילה אף את המדרגה העליונה ביותר שהיא מדרגת השערות שלמעלה מן העיניים שיוצאות ממקום הגולגולת,

ראייה דקלקול - היפך הבושה

היפך בושת, נמצא שהעומק הפנימי של נפילת העיניים לתתא היא סתירה למציאות של בושה. עכשיו להבין עמוק, כל בושה נקרא בשמו מלשון בוש-שוב. אחד מעיקרי התשובה שמונה רבינו יונה בשערי תשובה (בעשרים עיקרים של תשובה) הוא הבושה, כלומר, מעיי קרא התשובה זה בושה, כל מי שבוש, שב. מי שאינו בוש אינו שב. כשהראייה מתגלה מצד מהלכי התיקון שלה, אז מתגלה מדרגת יראת החטא, יראת הרור ממות, יראת הבושת. ושם, היראה הזו חלה על העיניים עצמם שהוא ירא, כדור גמת מה שנאמר על משה רבינו 'וַיִּסְתַּר

עכשיו נסביר היכן שורש מדרגת הנפילה של ראיית העיניים. להבין ברור, כאשר האדם רואה חס ושלוש עיקר הראייה של הקלקול, בלשון חז"ל 'כל המסתכל באצבע קטנה של אישה כאילו הסתכל במקום התורף' (ברכות כד.), 'מקום התורף' הגדרתו מקום בית הבושת, כלומר, כל ראייה בעומקה היא היפך בושת. ראייה דקלקול בה אנו עוסיקים עכשיו היא לעולם היפך מציאות של בושת, 'למען תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו', אומרים חז"ל 'זו הבושה'. 'בושת' וגם נכלמתי להרים פני אליך', כלומר, ראייה במקום נפילה הוא

קון שחוזרת בחזרה לשורשה. 'בושתי וגם נכלמתי להרים פני' - זו הבושה שמחזירה את הדבר, ועל ידי כן, זה לא ראייה כפשוטו, אלא זו הבושת שבראייה שהוא בוש מלראות ומחזיר את כח הראיה לשורשו - זו המדרגה השלמה של הראיה כשהיא מתגלה מצד התיקון.

מִשָּׁה פָּנְיוֹ כִּי יֵרָא מִהַפִּיט אֶל הָאֱלֹהִים' (שמות ג, ו), כלומר, שלמות מדרגת הראיה מצד מדרגת התיקון מגלה מד' רגה של בושה.

נחזור שוב, כשהיא מתגלה במדרגת החזה אז היא חוזה את התכלית. ויתר על כן מה היא עושה? היא מגלה חזה - מחוז חפצו ואז היא מגלה חוזר - חוזר בחזרה לשורשו, זו מדרגת ראייה דתי-

כח הראיה דנפילה מבטל את כח החזרה לשורש

לתי מושג. הם עולים בחזרה במדרגת 'שיעור' לדברים שאין להם שיעור - זו השערה בעלמא. כוחו של עשו הרשע שהוא כח הראיה דנפילה הוא מפיל את הראייה משורשה העליון שאין כח לחזור בחזרה - זה עומק דברי רבותינו בבחינת 'עין רואה, לב חומד וכלי המע' - שה גומרים 'שפגם שז"ל אין עליו תשובה. מה עומק הדבר שאין עליו תשובה? כי כח הראיה נוגע במקום הבושת והוא מפקיע את הבושת, אז הוא מפקיע את מקום התשובה - זו הראייה שמפקיעה את כל הקומה כולה. לכן היא מפקיעה לא רק מראיה ולמטה את החושים,

אבל ההיפך של כך, ראייה שאיננה מתוקנת, היפך המדרגה של שלמות התיקון של הראיה בבחינת יראה-ראיה, אותיות שוות כדברי רבותינו, אז לאן מסתכלת הראיה? עד הקצה האחרון של הנפילה - זה מקום התורף, זה מקום הבושת. המדרגה הזו היא בעצם שלמות מדרגתו של קלקול דעשו הרשע. השערות שמתגלות בראש מה מהותן? הן חוזרות ועולות חזרה לשורש, אלה השערות שעולות למעלה, זה כח החזרה לשורש. שו. השערות נקראות שערות או מלשון שיעור או מלשון השערה, שיעור הוא הדבר המושג. השערה היא הדבר הב-

לא לתתא - זה נקרא עומק המדרגה של ביטול הגולגולת. כמו שהוזכר בראשית הדברים - הגולגולת נקראת גולגולת מלשון גלגל החוזר, זה טבעו של הגלגל שהוא חוזר, אבל מכח מדרגת נפילת העיניים אז מתגלה שהגולגולת איננה במדרגה של גלגל החוזר בחזרה לשורש, אלא בבחינת ירידה לתתא שיורדת למקום התחתון ביותר, שם ההבחנה הזו בעומק של דבר שיש בו בחינת מה של תוצאה של דבר שאין עליו תשובה.

אלא היא מפקיעה גם את החוש העליון שבבחינת מקום יציאת השערות שבוקעות וחוזרות חזרה ועולות לעילא. כח הראיה דנפילה גם מבטל את כח החזרה בחזרה לשורשו, זו המדרגה הגמורה של מציאות הנפילה שמתגלה במקום העיניים.

אם כן, העיניים בכל מדרגתם שהוזכרה, עד שהם יורדים מן הטבור ולמטה, ושם מתגלה מקום הנפילה, ואז הם מפילים את כל שורש כל המדרגות כולן מלעי

מהות הראיה דקלקול - נפרדות

רעה. עצם הפיצול לעין טובה ועין רעה - כאן מונחת בעצם הנפרדות. כאשר מתגלה המדרגה הזו של הנפרדות, כדברי הגמרא 'לב חכם לימינו, לב כסיל לשמאלו', גם בכליות יועצות - כליה ימנית יועצת לטוב, כליה שמאלית יועצת לרע, כלומר, זה מחלק את כל האדם בין ימין לשמאל - בין טוב לרע. כשזה מתגלה מצד הקלקול אז זה מקלקל גם את מדרגת החזה - שם מתגלה שיש יצר טוב ויש יצר הרע שהוא שורש שמפתה את האדם למציאות של ראייה דקלקול. אבל עיקר מקום הגילוי של הנפילה בה מתגלה הטוב והרע הוא מטבורו ומטה,

עכשיו נבין יותר מהו השלב התחתון של נפילת מדרגת העיניים. אחרי שסודרו כל המדרגות בקצרה ממש של קומת ראיית האדם, מלעילא לתתא עד למדרגה התחתונה. עכשיו נסביר מה העומק של ירידת העיניים לתתא במקום נפילתם. הסברנו מאיפה זה מוריד, זה מוריד ממקום השערות ומטה - מוריד את כל הקומה כולה לתתא.

כאשר מתגלה בעיניים עומק הדבר שהן יורדות לתתא כמו שהוזכר - עד למקום הטבור הם נקראים מלשון 'טובה ראייתם' וממקום הטבור ומטה נעשה פיצול של הראיה של עין טובה ועין

שורש הפיזור שמתגלה בראיה, ואם כן, עומק מהות הראיה דקלקול מהו? הוא בעצם עולם הנפרדות, עולם הפיזור. בלשון רבותינו זה נקרא שבירה. מהו המושג שנקרא שבירה? שבירה הוא מל-שון שב-רע. הוא מבטל את כח התשובה משורשו - זה עומק כח הרע. מתחילת המדרגה העליונה של השערות שחוזרות למעלה - הוא מבטל את שורש כח התשובה והופך אותו למציאות של רע. ומהי השבירה בפועל? הוא מקום הרי-בוי דקלקול.

כאשר אדם הראשון חטא, אז היצר הרע נכנס לתוך ליבו, כדברי הנפש החיים הידועים שקודם לכן הוא היה תוצה לו ואחרי החטא הוא נכנס לתוכו, אז הוא גרם שכבר בלב עצמו יש ימין ושמאל - טוב ורע. אבל עיקר מקום הטוב והרע הוא בבחינת למטה מן הטבור במקום כליות יועצות - שם יש טוב ורע במקום הנפרדות. ואם כן, הפירוד הזה שמתגלה איבוד של נקודת המרכז ואיבוד של נקודת התכלית, בבחינת חזה מקום התכלית, בבחינת טבור מקום נקודת המרכז. האיבוד של שני החלקים האלה הוא

בכח עשו מתגלה מדוגת נפרדות

כל ההתפרטות חוזרת חזרה לשורשו, לאחד - זה שורש התיקון בכל ג' חלקי השערות כפי שהתבאר. אבל כשמתגלה מדרגת הנפילה מכח הראייה שמפילה את כל הקומה כולה - מריש דרגין למעלה ממדרגת השערות העליונות כמו שנתחדד וזה נופל לתא ושם זה מתגלה כנפרדות, כשבירה. אז זה לוקח את כח הריבוי הגדול ביותר שישנו בשערות והופך אותו לריבוי דק-לקול - זה עומק שיער כידוע שהופך לאותיות רשע - מתהפך הריבוי של השערות שבו מתגלה עומק האחדות

ביתר חדות, שורש הקלקול מתגלה בשערות שנופלות. היכן מתגלה מקום הריבוי הגמור שבקומת האדם? בשערות. בשערות הזקן מתגלה כח הדיקנא קדישא - שם הכל מחובר יחד. בשערות ראשו של האדם באחוריו מתגלה ה'תילי תילים של הלכות'. 'קווצותיו תלתלים שחורות' אומרים חז"ל זה 'תילי תילים של הלכות', אז זה לא הלכות שנפזרים, רבי עקיבא - עקב אחד מצרף את הכל ל'תילי תילים של הלכות'. ואם זה שערות המתגלות בחלק העליון של הגורגולת שחוזרות ועולות למעלה - אז

גד לרב עקיבא שדורש 'תילי תילים של הלכות' ריבוי דתיקון, בכח עשו מתגלה מדרגת הנפרדות, שזה עומק כח הראייה של מדרגת הראיה דקלקול שמפילה את כל הקומה כולה לתתא ויוצרת את הריי- בוי הגמור ביותר שישנו.

בתפיסה העליונה שבו כמו שנתחדד, והוא יורד לתתא למדרגת שב-רע, אין בו כח לחזור לשורשו אלא זה מקום של נפרדות, הוא מפריד את הדבר על למי- דרגת השערות דקלקול. בעומק - זאת מדרגת עשו הרשע כנגד יעקב. בפרטות הזו, עקיבא אותיות יעקב-א, עשו התנ-

תפיסת הריבוי המוחלט - הסתירה לתכלית הבריאה

באחרית 'ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד' ובמציעא - העבודה שלנו לגלות את יחודו יתברך שמו, אלו הם דברים יסודיים שנתבארו בהרחבה מאוד בדב- רי רבותינו. אם כן - הסתירה המוחלטת לתכלית הבריאה היא הריבוי המוחלט. זה עומק הקלקול שמתגלה בראיית העיניים כאשר היא נופלת ממדרגת העליונה שלה עד למדרגה התחתונה כפי שהוזכר.

לפי זה ברור, התכלית של הכל היא גי- לוי האחד 'שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד', 'ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד', מה התפיסה הסותרת המוחלטת לגילוי כל תכלית הבריאה שהיא גילוי יחידו של עולם? התפיסה של הריבוי המוחלט של הנפרדות היא הסתירה הגמורה למציאות תכלית כל הבריאה כולה. בראשית הכל אחד, 'קודם שנב- רא העולם היה הוא אחד ושמו אחד'.

ריבוי במדרגת ששוע

דקלקול שהוא סתירה מוחלטת לכל תכלית הבריאה. בלשון חז"ל זה נקרא 'שהכל הולך אחרי העין'. כאשר מתגלה העין השלימה בבחינת 'רצונינו לראות את בוראינו', 'יראהו בעין שכלו' - אז הראיה היא ראייה שלמה של יחידו של

במדרגה העליונה שבה שם דייקא הריי- בוי הגמור של הדברי תורה, אבל המ- דרגה ההפוכה של הראייה שהיא עומק הנפילה לתתא, שם מתגלה ריבוי של כח הראיה ששובר את דבר לחלקיו - זה עומק כח הדבר שנעשה בו שורש

יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים, עשו שיצא לתרבות רעה ישראל מומר הוא כלשון הגמרא (קידושין), הוא הופך את כל מציאות הבריאה מהגילוי של האחד השלם עד למקום הנפרדות הגמור ביותר שיכול להיות - זה נקרא 'איש שעיר', והשעיר שבו מתגלה לתתא, כל קומתו שערות, הוא מגלה את מדרגת השערות המקום נפילתה כמו שנתבאר - זוהי מדרגת נפילת הראיה.

עולם, והראיה של כל הריבוי של דברי התורה - תורה אחת תהיה לכם. וכל הריבוי אינו אלא שעשוע, ומה עומק השעשוע? עצם זה שיש ריבוי זה שעשוע, כי אליבא דאמת הכל הוא אחד, זה נקרא עומק השעשוע בדברי תורה. זה במדרגה העליונה שיוצאת ממדרגת האויר כמו שהוזכר, בשערות של התל-תלים שחורות, של הריבוי, שם זה שעשוע. במילה עשו ישנן אותיות שעשוע (ישנה הכפלה של שע), עשו הוא במד-רגת נפילת השעשוע, היפך מדרגת 'הבן

החזרת הראיה למדרגת רשות היחיד

שות שאיננה שלו. כאשר האדם מסתכל בתוך ד' אמות, בעומק הוא רואה רק את רשות היחיד, שזה בעצם כל תכלית הראיה. 'לא כשם שאני נכתב אני נקרא' נכתב בהויה ונקרא באדנות כלשון רבותינו - שורש רשות היחיד שהוא ד' אמות היכן הוא כמפורש בחז"ל? בא-רבע אותיות הויה. גילוי שמתגלה שם הויה, במילואו עולה י' אותיות, ואכן רשות היחיד רוחבו ד' וגובהו עשרה - זו רשות היחיד של שבת. בעולם שבו אנו נמצאים עכשיו בו יש הבדל בין אופן הכתיבה לאופן הקריאה, נכתב בהויה ונקרא באדנות - אז אין רשות היחיד

לפי זה ברור הדבר, כשמחזירים בחזרה את התיקון מתתא לעילא, לאחר שסי-דרנו את כל המדרגות בס"ד מלעילא לתתא של כח הראיה. כשבאים להחזיר את מקום הראיה, אז תכלית ההחזרה של כל מקום הראיה, היא להחזיר את כח הראיה למדרגה של אחד. ההבחנה העמוקה בלשון רבותינו 'שלא יסתכל מחוץ לד' אמותיו', מה עומק הדבר שאדם לא יסתכל חוץ לד' אמותיו? ד' אמות זה רשות היחיד. כהגדרה כוללת ד' אמות של אדם קונות לו בכל מקום'. כשאדם מסתכל מחוץ לד' אמות, אז הוא מסתכל בדקות ברשות הרבים, בר-

מקום בו הוא נמצא הוא רואה רק את הד' אמות הללו שהן בבחינת רשות היחיד, כלומר, הוא רואה מדרגה של רשות היחיד. הפירוד, הפיזור, השבירה נקרא בלשון רבותינו 'רשות הרבים' - ריבוי, כמדרגת עשו שאמר 'יש לי רב', לעומת כך, בתיקון - הראיה היא ראייה בה האדם רואה במדרגת שם הויה, הוא רואה רק דבר שהוא יחידו של עולם - זה נקרא התיקון של מדרגת הראיה.

גמורה. משם שורש הדבר שאדם אורה דבר שחוץ לרשותו. אבל מהו התיקון השלם? שהאדם רואה רק את רשות היחיד, והד' אמות שלו מהם? זה שם הויה שמאיר עליו, כידוע מה שמובא בתחילת אור החיים בהגהה שהאופן של ראיית האדם - שיראה שם הויה. מה כוונת הדבר? ודאי יש כפשוטו שהוא זוכה ומתגלה לו נשמתו והוא רואה את האותיות של הויה, אבל זאת החיצוניות של ההשגה. מה הפנימיות של ההשגה? הוא בעצם נמצא ביחידו של עולם. כל

ראיית אחדות וריבוי בבת אחת במדרגת ששוע

תכלית כל מציאות הראיה, היא הראיה שהאדם רואה רק את יחידו של עולם בבחינת שם הויה שנתבאר שזה כל עומק מהות ראייתו. להבין ברור, מצד ההבחנה הפנימית הזו, אז כל הויותו של האדם נמצאת בתנועה הזו - מצד אחד הוא רואה 'יראהו בעין שכלו' של יחידו של עולם. ומהצד השני הוא עוסק בדברי תורה בשעשוע של דברי התורה, ב'תילי תילים של הלכות' - זה עומק

כח העינים שנמצאים באדם הוא נמצא במדרגה העליונה של הראיה, התיקון של הראיה. מתתא לעילא כמו שנתבאר כל סדר המדרגות אז כמובן, באופן כללי מהמדרגה התחתונה הוא עולה למדרגה יותר גבוהה, ועולה למדרגה גבוהה יותר וכן הלאה כסדר המדרגות שהוזכרו מעילא לתתא, אז סדר החזרה מתתא לעילא בסדר המדרגות. אבל המכוון של ההגדרה האחרונה שהיא

פשוטה בכח עיונה של תורה עצמה - צורה אחת של עיון מה שאדם מעיין בדבר עצמו בלי שום הסתעפות למקום אחר - זה כח עיון אחד בנפש. כח העיון השני שבנפש הוא כשאדם מהלל ותר בכל חלקי התורה ביחס לנקודה שבה הוא עוסק עכשיו, מהלל מעניין לעניין, כמו שהגמרא אומרת על רבי טרפון גל של אגוזים' כאשר היו שואלים אותו שאלה היה עונה מקרא, משנה, תלמוד וכו' מכל התורה כולה - אלו הן שתי תנועות בעצם כח הראיה בעסק דברי התורה כפי שנתבאר, וזאת השלמות של תנועת הרצוא ושוב ביחס לתנועת הראיה ששורשו בבחינת 'רצוננו לראות מלכנו' 'יראהו בעין שכלו' - זה שורש התנועה של השעשוע. ומהו השעשוע? מצד אחד הריבוי, ומצד שני הוא חוזר ליחיד וחוזר חלילה, זאת שלמות קומת הראיה בתמצית בסיעתא דשמיא כמו שנתבאר.

התנועה הפנימית בנפשו של האדם. בכח הראיה דתיקון, מצד אחד הכח היחידות שבראיה בשלמותו, ומהכח ההפוך בדיוק הוא רואה את הריבוי המוחלט של דברי התורה, ואם תאמר אם כן איך הם מתיישבים בבת אחת בכח ראייתו? זה עומק הדברים שנתבאר, שלכן הריבוי מוגדר כשעשוע, כי כל תפיסת הריבוי זה שעשוע ביחס לאמיתות הדבר הגמור שהוא יחידו של עולם. זו תפיסת השעשוע בדברי תורה. זה לא רק שהאדם נהנה מעצם דברי התורה עצמם שהם משמחי לב, אלא הגדרת הדבר של השעשוע שמתגלה בדברי תורה זה התענוג בריבוי המוחלט שהוא שעשוע ביחס לגילוי של היחיד - כאן מונחות שתי התנועות בנפשו של האדם, ומצד ההבחנה הזו, יש כח באדם לרכז את הראיה בפועל לנקודה אחת בלבד בבחינת גילוי יחידו של עולם ויש כח של האדם בראיה לדלג מדבר לדבר 'קול התור נשמע בארצנו' כמו שהוזכר, דורשים את זה רבותינו על משה רבינו שהוא התייר הגדול, מצד כך הוא מהלל אנה ואנה. בלשון

הפצה אברומוביץ

משלוח ברחבי העולם

03.578.2270

הפצת ספרי קודש • רח' דוד 2, ירושלים

02.623.0294

ספרי אברומוביץ • רח' קוטלר 5, בני ברק

03.579.3829

ספרי מאה שערים • רח' מאה שערים 15, ירושלים

02.502.2567

USA DISTRIBUTORS
718.871.6652

קול הלשון

073.295.1245 ♦ 718-521-5231 2»4»12

1

בלבבי משכן אבנה
חלק א-ט

2

סדרת "דע את"

3

התבודדות

4

תפילה

5

ספרי קודש

6

דרשות

7

ארבעת היסודות -
תיקון המידות

8

פרשת השבוע

9

מועדי השנה

10 < תורה, גמרא ושולחן ערוך
11 < אנציקלופדיית בלבבי משכן אבנה
12 < אוצר אותיות
13 < ליקוט צורת אדם ועבודתו

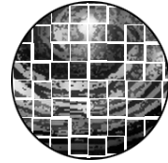
רח' הרב בלוי 33
לפרטים
052.765.1571
שיעור עץ חיים 21:05

שיעור שבועי ירושלים
אנציקלופדיה
עבודת ה'
יום ג' 20:30 בדיוק

משפ' אליאס
רח' קדמון 4
לפרטים
050.418.0306

שיעור שבועי חולון
אנציקלופדיה
מחשבה
יום ד' 20:30

לפי סדר הפרשיות,
יש לשלוח בקשה
לכתובת:
bilvavi231@gmail.com

לקבלת העלון השבועי
בדוא"ל
פרשה-ש"ת-
מחשבה-קבלה

ב"קול הלשון"
ישראל 073.295.1245
USA 718.521.5231

שיעורי מורינו
הרב שליט"א
מופיעים

books2270@gmail.com
ספרי מאה שערים
רח. מאה שערים 15, ירושלים
02.502.2567

רכישת ספרי הרב: ספרי
אברמוביץ
משלוח ברחבי העולם
03.578.2270

U.S.A.
SHIRAH DISTRIBUTORS
Tel. 718-871-8652

4116 16th Avenue
Brooklyn, NY 11204
sales@shirahdist.com

